

พิมพ์วัลค์ ปะโพทิง. สาธิตา ศิริพันธ์. 2562. **เปรียบเทียบการรักษาแผลในสุนัขโดยการใช้ทิงเจอร์ไอโอดีนและสารสกัดผงขมิ้นชันในระดับความเข้มข้นที่แตกต่างกัน.** โครงการพัฒนาทักษะวิชาชีพ สาขาวิชาเทคโนโลยีสัตวรักษ์ วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีราชบุรี สถาบันการอาชีวศึกษาเกษตรภาคกลาง.

บทคัดย่อ

การศึกษารักษาแผลในสุนัขโดยการใช้ทิงเจอร์ไอโอดีนและสารสกัดผงขมิ้นชันในระดับความเข้มข้นที่แตกต่างกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพสารสกัดพืชสมุนไพรจากผงขมิ้นชัน และเพื่อศึกษาระยะเวลาการหายของแผลในสุนัข วางแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Design; CRD) ทำการทดลองโดยการใช้สุนัขจำนวน 3 ตัว ใช้สารสกัดผงขมิ้นชันในความเข้มข้นที่แตกต่างกัน 15% 25% และ 35% และทิงเจอร์ไอโอดีนหยอดใส่แผลในปริมาณ 1 มิลลิลิตร ต่อแผล ทำการเก็บข้อมูลโดยการสังเกตและวัดความยาวลักษณะของแผลจากนั้นบันทึกระยะเวลาการหายของแผลทุกวันจนแผลหายสนิท

จากผลทดลองพบว่า การรักษาแผลในสุนัขสรุปผลโดยมีจำนวนวันการหายของแผลเฉลี่ย 9 วัน โดยมีประสิทธิภาพการหายของแผลร้อยละ 100 ดังนั้นสารสกัดผงขมิ้นชันที่ความเข้มข้น 35% เป็นการรักษาแผลสดในสุนัขที่มีประสิทธิภาพสูงสุด มีการหายของแผลในวันที่ 8 รองลงมาคือสารสกัดผงขมิ้นชันที่ความเข้มข้น 25% มีการหายของแผลในวันที่ 9 สารสกัดผงขมิ้นชันที่ความเข้มข้น 15% กับทิงเจอร์ไอโอดีน มีระยะเวลาการหายของแผลมากกว่า 9 วัน ตามลำดับ ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป STAR คำนวณหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์ความแปรผันที่นำผลมาวิเคราะห์ความแปรปรวน และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายตัวโดยใช้วิธี (Fisher's Least Significant Difference; lsd) ตามแผนการทดลองแบบสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Design; CRD) พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติที่ $p < 0.01$ จึงสรุปได้ว่าการใช้สารสกัดผงขมิ้นชันในการรักษาแผลในสุนัขพบว่ามีการออกฤทธิ์ที่รักษาแผลได้ สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้และเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ลดต้นทุนในการใช้รักษาแผลที่แทนการใช้สารเคมีในสัตว์ ทำให้สัตว์มีความปลอดภัยมากขึ้น